

Kỹ Sư Đoàn Bà

Ngọc Hạnh

Thời vàng son là cái thời còn đi học, giống như cô giáo Ngọc Thề kể, cứ ... chờ chờ ra là tự nhiên có mấy anh giúp liền. Hồi xưa mới qua Mỹ, tiếng Anh thì ngọng, chẳng thấy cái ngành nào là được ngoại trừ cái ngành kỹ sư, ra trường lại dễ kiếm việc. Vậy là tôi nhào vô học không ngại ngừng gì hết.

Hai năm đầu tiên thật là dễ ợt, học toàn mấy thứ Toán Lý Hóa đã học rồi từ lớp 11, 12 ở Việt Nam. Đến năm thứ 3 là bắt đầu xính vính vì phải học nhiều thứ mới như computer programming, mấy lớp dynamics, statics, rồi thermodynamics ... loạn cả lên. Trong mấy thứ ớn lạnh đó, tôi sợ nhất là computer programming, vậy mà bắt buộc phải lấy đến 3 lớp để ra trường. Thời năm 80+, cả cái Engineering department chỉ có 1 phòng computer chừng 20 cái máy, ai muốn xài máy phải ghi tên trước, nhưng chỉ được có 1 tiếng đồng hồ mỗi lần. Tôi thì thuộc loại dị ứng với môn này nên mỗi lần vô phòng lab, chưa làm được gì đã bay mất 1 tiếng đồng hồ quý báu. Muốn ngồi lâu hơn thì phải chờ tới tối khuya, khi mấy mạng học sinh kia đi về, thì mới có máy mà ngồi.

Cái tính của tôi từ thuở bé đã không có chút kiên nhẫn nào, mà phải ngồi phòng computer lab từ đêm tới sáng thật quả là 1 cực hình. Bài programming thì mỗi người mỗi khác, không cộp dề được vì ông thầy sẽ biết, nếu không chắc tôi cũng không tha! Học mấy lớp này là lo đi kiếm ... ông thầy để để mà ghi tên, nhờ đó thoát được 2 lớp, tới lớp thứ 3 là bắt đầu... bơi. Lúc đó tôi vừa đi học vừa đi làm work study trong trường cho một ông thầy dạy Toán. Làm chung giờ có một anh chàng VN. Tuy làm chung nhưng chẳng bao giờ nói chuyện với nhau vì công việc ai người đó làm, khi rảnh rỗi thì lấy bài ra học. Tới gần hết mùa học đó, ông thầy chơi ác cho 1 bài project mà số điểm là 50% tổng số điểm của môn đó. Không hiểu thấy mặt mày tôi nhăn nhó ra sao mà cái anh chàng làm chung tự nhiên đòi làm dùm. Tôi mừng hùm giao liền không thắc mắc. Anh chàng này chắc thuộc loại thiên tài, ngồi ngay trên máy làm xong bài programming trong vòng mấy tiếng đồng hồ. Nhờ bài đó, tôi được con A lớp đó, thoát nạn, vì xong lớp đó là chắc chắn ... sẽ ra trường!

Khi bắt đầu đi làm kỹ sư, tôi được giao cho làm phụ 3 ông già. Mấy ông này không biết có... dấu nghề hay không, hay thấy tôi ... gà mờ nên cũng chẳng thêm giao việc cho mấy. Chán quá nên sau 2 năm được quyền đổi qua nhóm khác, tôi xin đổi liền. Qua chỗ mới này nhiều người trẻ, làm chung với nhau nên học hỏi được nhiều, nhưng chỉ được một năm rưỡi là phải cuốn gói về Houston. Về đây việc của tôi là ... chế ra dây điện mới và sửa chữa dây điện hư trong phi thuyền, nên phải làm việc chung với mấy ông inspector già và technician lão làng. Thấy tôi còn nhỏ (29 tuổi) lại là phụ nữ, và thêm một tội là người Việt nữa nên kiếm chuyện bắt nạt tới tấp, đi nói xấu với xếp tôi đủ thứ. Một hôm tôi nổi khùng quạ cho mấy ông già lắm chuyện một trận ngay giữa phòng lab, trước mặt bao nhiêu người.

Từ đó trở đi, mấy ông già ... ngăn tôi luôn vì thấy tôi làm làm lì lì mà ... chẳng quá nên thôi không kiếm chuyện nữa, nhờ vậy mới làm việc được. Làm được gần 6 năm tôi bắt đầu chán, xin đổi qua chương trình trạm không gian. Không ngờ cái nghề testing này bị đi travel liên miên. Có một lần xem chút xíu nữa bị ông xếp tổng đi Russia 2 tuần. May có ông xếp bực biết tôi có con nhỏ nên tha, can thiệp cho tôi được ở nhà. Lần khác lại bị xếp tổng đi Ý, nhưng đổi cho người khác được. Những lần sau vì đi qua Florida, Alabama, Cali không trốn được nữa, 1 năm cũng phải xa nhà 4, 5 lần, ngắn thì 2 ngày, lâu thì 2 tuần. Bạn đồng nghiệp, nhất là mấy ông, nghe được đi travel thì hăng hái, vì nhân tiện được đi chơi hăng trả tiền, trong khi tôi đi travel thì xót con ở nhà không ai lo. Đi làm thì nghỉ liên miên vì con đau, đưa đi bác sĩ, đi nha sĩ v...v..., bắt đi travel thì trốn, 1 năm được 10 ngày nghỉ bệnh thì nghỉ cả 10, năm nào cũng như năm nấy!

Làm được 6 năm, tới kỳ performance review, ông xếp thấy tôi làm đã lâu năm nên ngờ ý cho lên làm leader. Nghĩ tới cảnh tối ngày đi họp liên miên, giờ giấc phải cố định không được đi trễ hay về sớm đón học con, tôi trả lời ông tình bơ:

- Tui nói ai mà nghe? Tui có 1 ông ở nhà còn không bao giờ nghe lời tui, ở đây toàn đàn ông, đâu có ai nghe lời tui đâu mà xếp kêu tui làm leader?

Ông xếp H cũng trả lời tình bơ rằng nếu H không lên chức thì sẽ không được lên lương đều đều mỗi năm nữa. Tưởng ông hăm thôi, ai ngờ năm đó ông không cho lên lương thiệt, giận quá, tôi lại cuốn gói xin qua nhóm khác. Qua nhóm mới này được học hỏi nghề CATIA cũng thích, nhưng thích nhất là không phải đi travel thường xuyên nữa, xếp cũng dễ chịu, giờ giấc thì được thoải mái ... flexible, miễn làm xong việc thì thôi. Tuy

nhien xep nay thuong khuyen khich nhan vien lay lop hoc them, hoc giour của hãng, hãng trả tiền. Có nhiều lớp rất hay như Microsoft Project, Excel, Power Point, Front Page ..., khổ nỗi nhìn vào schedule toàn là học nguyên ngày từ 8 giờ sáng tới 5 giờ chiều, mấy đứa nhỏ ở nhà thì tan học 3 rưỡi chiều, ai là người đi đón? Mỗi lần bắt buộc phải training vì có liên quan đến việc làm, đều phải nhờ người này người kia đi đón con dùm, đủ thứ phiền hà. Bởi vậy nếu không phải bắt buộc đi học, tôi đều ... trốn. Cái anh ở nhà thì đi làm cách nhà đến 30 miles, làm nhiều giờ, làm tối tăm mặt mày còn không kịp nên không dám nhờ (có nhờ anh cũng ... đi nhờ người khác vì không làm được). Nếu thấy có lớp nào muốn học, tôi chỉ mượn sách về và tự học lấy, nhưng như vậy thì không có training credit, training transcript vẫn ... trắng tinh! Bởi vậy năm nào cũng bị xếp phê là "need to improve career advancement". Ông có biết đâu cái career của H đã ... going down the drain từ hồi mấy đứa nhỏ ra đời!!!

Theo thống kê của Mỹ thì đàn bà dù đi làm cùng một việc với đàn ông, lương vẫn thấp hơn đàn ông 20%. Tôi nghĩ vậy cũng đúng, chắc để bù lại giờ mấy bà nghỉ nhiều quá! Thấy những bà làm chức lớn tôi rất phục. Ở Houston cũng có 1 bà Việt Nam làm Vice President cho hãng Texas Instruments. Không hiểu những người đó làm cách nào để quân bình gia đình và nghề nghiệp. Còn tôi vì ... gà mờ, nên trong hai chỉ chọn được một, và đã chọn không tiếc nuôi!

Ngọc Hạnh